

Hồi 14

Thám Hiểm Hải Tâm Sơn

Từ trong hốc đá, khỉ đột lòi ra một chiếc thuyền con, đoạn nhanh nhẹn kéo xuống mé nước.

Giang Thu Lăng mỉm cười giục:

- Chúng mình về đi thôi!

Nàng nhẹ nhàng nhún mình nhảy xuống thuyền.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn theo sau.

Lão Huỳnh Mao chễm chệ ngồi sau lái thuyền, dùng đôi tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

Phút chốc, họ đã vượt qua một dặm thủy trình, thuyền nhẹ nhàng cập bến.

Từ mé biển nhìn lên, Hải Tâm Sơn là một ngọn đồi diện tích chỉ vài dặm vuông, dốc núi thoải, cỏ thụ xanh um, cảnh vật hoang vu tịch mịch.

Giang Thu Lăng đi trước dẫn đường, theo đường núi ngoằn ngoèo tiến bước.

Vượt qua một cụm rừng tùng, xa xa trước mặt xuất hiện một tòa trang viện tổng hợp chỉ năm ba gian nhà nhỏ, mây xoắn leo quanh, cảnh vật mờ ảo phần u nhã...

Văn Tử Lăng nghĩ thầm:

"Đây là quê hương của tay chọc trời khuấy nước, Túy Tâm Tiên Tử cơ à?"

Lão Huỳnh Mao nhảy vọt đi trước mở cửa ngõ, hai người thông thả bước vào tiểu viện.

Giang Thu Lăng cảm động kêu to:

- Gia gia...! Cháu đã về đây...

Nàng vội chạy vụt vào đại điện.

Tử Lăng thông thả theo sau.

Trong nhà kiến thiết rất đơn giản, chỉ một bàn, một ghế và chiếc giường con.

Một cụ già tuổi độ bảy mươi, đang dựa lưng vào giường, bên cạnh hông có cây gậy sắt.

Thân bệnh hoạn lại tê liệt, đơn độc giữ nhà, không người hầu hạ thuốc men, hoàn cảnh lão già làm Tử Lăng xúc động...

Giang Thu Lăng chạy đến bên giường gọi:

- Gia gia... Mấy hôm rồi vẫn khỏe mạnh chứ?

Bất giác giật mình, Tử Lăng nghĩ thầm:

"Chỉ có hai ông cháu nương sống với nhau, thế mà Giang Thu Lăng bỏ đi mấy ngày, để cụ già bệnh hoạn ở nhà... nàng có thể yên tâm được sao?"

Cụ già đưa tay khẳng khiu vuốt mái tóc óng ả của Giang Thu Lăng âu yếm bảo:

- Gia gia không vội chết đâu. Này... cháu đã tìm ra ý trung nhân rồi chứ?

Giang Thu Lăng vụt đỏ ửng mặt, nàng chỉ im lặng đưa mắt liếc về phía Tử Lăng.

Bấy giờ cụ già mới biết rằng có Tử Lăng đứng phía sau, sắc diện lộ vẻ vui mừng và an ủi:

- Cậu ấy tên gì? Năm nay được bao nhiêu tuổi?

Giang Thu Lăng đỏ mặt thẹn thùng:

- Cậu ấy tên Văn Tử Lăng, độ chừng hai mươi tuổi.

Cụ già đắc chí cười ha hả:

- Gọi cậu ấy lại đây... Gia gia muốn xem cho rõ một chút.

Văn Tử Lăng ngại ngùng, chàng cảm thấy như bị đối gạt, định quay mình lui ra, nhưng sau phút suy nghĩ, chàng liền bỏ ngay ý định ấy.

Có thể vì tình cảnh đáng thương của cụ già làm chàng cảm động... Dù sao chàng không nỡ để cụ già gần đất xa trời ấy thất vọng...

Chàng vội dùng phép Truyền Âm Nhập Mật hỏi Giang Thu Lăng:

- Cô nương! Như thế là nghĩa lý gì?

Giang Thu Lăng ung dung dùng phép Truyền Âm đáp:

- Gia gia tôi mỗi ngày đều nhắc nhở và quan tâm đến việc hôn nhân của tôi... Có lẽ gần đây người tự cảm thấy không thể sống lâu được, cho nên hối thúc tôi phải gấp rút đi tìm một người vừa ý để lo việc trăm năm, việc gặp công tử đây chẳng qua là tình cờ đấy thôi...

Văn Tử Lăng bực bội gắt:

- Cô nương là người thông minh... nhưng việc này lại có hành động quá khinh suất... Tối thiểu cô nương phải nói trắng ra cho tôi hiểu rõ, để khỏi có cảnh kỳ cục như vậy.

Giang Thu Lăng vội phân trần:

- Tôi không nỡ cự tuyệt ý định của người, nên giả đồ bằng lòng đi tìm một người, kỳ thật ra chẳng qua là đóng kịch đấy thôi.

- Trời...! Đóng kịch bằng lối này à?

- Nhưng có thật đâu mà công tử lo ngại. Muốn kén một tấm chồng đâu phải dễ dàng như vậy đâu.

- Vậy cô nương muốn tôi phải làm gì?

- Công tử hãy xem thái độ của người, tôi nỡ lòng nào cự tuyệt hay không? Chỉ mong có một điều là công tử hãy chịu thiệt thòi đôi chút, giúp tôi đối gạt cự già.

Văn Tử Lăng bị kẹt trong tình thế khó xử. Chàng không thể không chấp nhận như ý kiến của Giang Thu Lăng, chàng không nhẫn tâm nhìn thấy cự già bệnh hoạn với mớ tuổi sắp tàn ấy lộ vẻ đau đớn thất vọng...

Hai người nãy giờ dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói chuyện, nên cự già không hề hay biết...

Cự già reo lên vì cảm động, chăm chú nhìn Tử Lăng tấm tắc khen:

- Lăng nhi! Cháu khéo chọn quá! Thật là xứng đôi vừa lứa! Tướng mạo khôi ngô, cốt cách thanh kỳ thiên đỉnh no đủ, chỉ rất tiếc đường sát nghiệp hơi nhiều. Này! Này cậu bé hãy gọi lão bằng gia gia nhé!

Cự già bị kích thích cực độ, đưa tay rung rung nhẹ rờ vào má Tử Lăng.

Chàng hoàn toàn bị tình cảnh đáng thương của cự già chi phối, đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Có một người là Hiệp Lê Tửu Tẩu Thôi Thượng Viễn, lão nhân gia có biết hắn ta không?

Nghe nhắc đến tên, cự già vội nổi xung:

- Phản chủ chi nô, nhắc đến tên hắn làm gì?

- Duyên có gì lão nhân gia gọi hắn là phản chủ?

Cự già khẽ thở dài:

- Gia gia phải hẳn đi dò xét một việc quan trọng, thế mà hơn mười năm nay, không một tin tức. Vậy không phải là phản chủ hay sao?

- Theo tôi phỏng đoán thì mười mấy năm nay, lão ta cố công dò xét, nhưng không tìm ra đầu dây mối nhợ nào, vì thế cho nên lão hồ thẹn chưa dám về gặp mặt lão nhân gia đấy thôi...

Cụ già thở dài:

- Thôi chúng mình chớ nhắc đến hẳn nữa. Gia gia tự cảm thấy sức khỏe rất kém, định trước khi nhắm mắt lìa khỏi đời này, phải hoàn thành việc hôn nhân cho hai cháu.

Giang Thu Lăng cả thẹn, cúi gằm mặt xuống.

Tử Lăng ấp úng thưa:

- Việc... ấy... tôi nghĩ không nên quá gấp.

- Tại sao lại không nên gấp?

- Vì cừu thù chưa trả, võ học lại chưa thành, cháu nghĩ chưa nên thành gia thất vội.

Cụ già "à" một tiếng, rồi cười nói:

- Việc ấy rất dễ! Khi kết hôn xong, gia gia bảo đảm việc trả thù của cháu sẽ dễ như trở bàn tay.

Tử Lăng càng cảm thấy tình thế phức tạp quá.

Dụng ý của chàng đến đây là dò xét lai lịch của Túy Tâm Tiên Tử, nào ngờ tình cảnh lại đưa chàng đến non nước này.

Cụ già này, quả thật là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử... nhưng Giang Thu Lăng?

Cụ già lại giục:

- Lăng nhi! Sao không mau thu xếp chuẩn bị để gia gia lo hoàn thành cuộc hôn lễ.

Giang Thu Lăng ấp úng mãi không ra lời.

Cụ già liền quở:

- Cậu bé này chính cháu vừa ý mời về đây, tại sao còn chần chờ mãi?

Giang Thu Lăng mặt đỏ như gấc chín:

- Cho rằng cháu đã đồng ý, nhưng điều kiện chính là người ta có đồng ý mới được chứ?

Cụ già "à" một tiếng:

- Việc ấy lại càng dễ tính. Cậu ấy đã bằng lòng theo cháu về đây, tự nhiên là đồng ý việc hôn nhân rồi. Ngoài việc xứng đôi ra, ông nghĩ cậu ta không chọn chỗ nào hơn.

Quay sang Tử Lăng, lão tiếp:

- Phải không cậu bé?

Văn Tử Lăng đỏ mặt tía tai ấp úng:

- Việc này... thật ra... quá đột nhiên...

Cụ già cười lên ha hả, ngắt lời:

- Thế thì cậu đã bằng lòng rồi. Nam nữ trong giới giang hồ không vì việc ấy mà hổ thẹn. Sau khi thành hôn, hai vợ chồng cháu đồng tâm hiệp lực, bất luận là báo thù rửa hận, hay trừ gian diệt bạo, nắm tay nhau không sợ gian lao nguy hiểm gì cả.

Tử Lăng giậm chân tức tối. Đôi mày khóa chặt, chàng âm thầm tính toán làm sao có được thượng sách để giải cứu tình thế hiện tại.

Cụ già đắc chí cười khanh khách:

- Lăng nhi! Hãy chuẩn bị đi cháu.

Giang Thu Lăng tuy có vẻ thẹn, nhưng mặt lộ vẻ vui tươi cất tiếng vâng dạ:

- Cháu xin tuân mạng.

Nói xong nàng định cất bước đi vào hậu thất.

Bỗng nhiên...

Lúc Văn Tử Lăng đang bị dồn ép đến mồ hôi tuôn ra ướt áo, thành linh tiếng tiêu xé bầu không khí từ xa vọng lại.

Cả ba đều biến sắc, nín lặng...

Trong khoảnh khắc, tiếng tiêu đã đến trước cửa viện...

Cụ già mặt tái nhợt, vội gọi nhanh:

- Hai cháu hãy mau trốn đi...!

Giang Thu Lăng ý thức được biến cố sẽ đến rất nghiêm trọng, đưa tay kéo Tử Lăng đến bên vách đá...!

Tiếng "sè sə" chuyển động, vách đá nứt ra làm đôi, cả hai vội vã chun vào, vách đá từ từ khép kín lại...

Văn Tử Lăng định thần nhìn kỹ, thì ra đấy là một hang đá nhỏ xuyên qua kẽ hở có thể nom thấy tất cả sự việc xảy ra ở trong phòng...

Hai người nín thở chờ đợi...

Tiếng tiêu đột nhiên ngừng bật...

Một giọng the thé từ ngoài vọng vào:

- Giang Nam Hạng...! Người định ra mở cửa, hay là đợi ta xông vào?

Giang Nam Hạng chẳng chút nao núng đáp:

- Người hãy tự động vào đi...

Người kia quát to:

- Lão thất phu! Đến bây giờ mà người vẫn còn kiêu ngạo?

Tiếng "ầm ầm" bỗng nổi lên liên tiếp, chắc có lẽ người lạ đã dùng chưởng phong để đánh ngã cửa tiểu viện.

Không bao lâu thì cửa phòng xịch mở, một bà lão tóc bạc da nhăn, nhưng đôi mắt sáng như điện, chậm rãi bước vào.

Văn Tử Lăng còn đang phân vân, chợt nghe Giang Thu Lăng dùng phép Truyền Âm bảo:

- Bà lão là tổ mẫu tôi đấy.

Văn Tử Lăng kinh ngạc:

- Thân mẫu của Túy Tâm Tiên Tử?

Giang Thu Lăng gật đầu:

- Phải! Bà ta đấy.

Tử Lăng hơi ngạc nhiên:

- Cô nương đã từng gặp qua bà ta rồi chứ?

- Thừa không!

- Thế tại sao cô nương biết được?

- Nhờ gia gia thuật lại cho tôi nghe đấy thôi.

Văn Tử Lăng không hỏi nữa, chăm chú nhìn bà lão đang chậm rãi bước đến trước mặt Giang Nam Hạng.

Cụ già cảm động chớp đôi mi, lẩm bẩm:

- Hoa Diễm! Em đã về đây ư?

Bà lão vụt cảm thấy hơi sượng sùng, đứng lặng giây lâu, đoạn cất giọng sỗ sàng đáp:

- Ông nói đúng đấy, tôi đã về đây.

Hai hàng lệ đột nhiên từ đôi khóe mắt lão tuôn xuống, Giang Nam Hạt rung lên vì cảm động:

- Tôi biết em sẽ về đây! Bao nhiêu năm qua tôi tin tưởng rằng sớm muộn gì rồi em cũng sẽ quay trở về. Chuyện đã qua thôi đừng nhắc nữa. Chỉ mong em hồi tâm về đây là được rồi.

Tiết Hoa Diễm với vẻ lãnh đạm:

- Ông không muốn nhắc nhở chuyện cũ, nhưng tôi thì ngược lại muốn truy cứu sự việc đã qua. Hừ! Không nhắc sao được!

Đoạn bà gằn từng tiếng:

- Bộ sách ấy đâu?

- Ô! Nhưng sách nào mới được chứ?

- Thôi! Ông đừng giả vờ vô ích, ý tôi muốn nói là quyển Mai Châu Bửu Lục!

- Nhưng bộ sách ấy đã qua tay bà từ lâu rồi kia mà?

- Tôi chỉ được quyển nhất, bây giờ tôi muốn có quyển nhì!

Thần sắc của Giang Nam Hạt vụt biến đổi, mặt tái nhợt hốt hoảng kêu lên:

- Quyển ấy đã mất từ lâu rồi.

Tiết Hoa Diễm nhảy dựng lên:

- Ông đã đưa cho ai?

- Tôi đã đem nó đốt tiêu!

- Láo...! Láo...!

Tiết Hoa Diễm như nổi cơn điên, cười lên the thé. Bỗng nhiên bà đảo mắt một lượt, đoạn bắt đầu ra tay lục lợi khắp cả gian phòng...

Đôi mắt Giang Nam Hạt mờ lụy:

- Hoa Diễm...! Nhất nhựt phu thê bá vạn ân... bá nhựt phu thê tợ hải thâm... Chẳng lẽ em đối với tôi thật sự dứt tình phu phụ hay sao...?

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo quát:

- Lão già quý...! Chớ nhiều lời.

Vừa nói, bà ta vừa đưa tay lục soát khắp mình cụ già.

Giang Nam Hạt vùng vẫy kêu to:

- Hoa Diễm! Thật không dám dối gạt em đâu! Hãy nhẹ tay một chút, chân tôi đang đau! Sao em lại tàn nhẫn thế...?

Nhưng Tiết Hoa Diễm chẳng đếm xỉa đến lời van xin ấy, bỗng nhiên từ tay áo tả của lão, bà lôi ra được một quyển sách dày bọc bằng da trù, lật xem qua vài trang, bà cả mừng:

- Hừ! Lão già quý quái... ta sớm thừa biết ngươi tâm dạ thật bất lương.

Bà gằn giọng tiếp:

- Ngoài việc tìm quyển sách, hôm nay già này đến đây với mục đích khác nữa là báo thù.

Giang Nam Hạt ai oán kêu lên:

- Mấy chục năm tình nghĩa phu thê mặn nồng, có việc chi mà bà định báo thù?

- Nếu muốn mình bạch đầu đuôi thì tốt hơn là xuống lão Diễm Vương mà hỏi.

Nói đoạn, bà vùng chưởng nhắm cụ già quật mạnh.

Giang Nam Hạt kêu to:

- Hoa Diễm!... Tôi... còn có đôi lời.

Nhưng hơi muộn! Chưởng phong của bà ta đã ập tới, lão chỉ còn kịp đưa ra song chưởng để nghênh đỡ.

- o O o -